

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
Trg pobjede 15
35000 SLAVONSKI BROD

Poslovni broj: P-64/2026-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sutkinji toga suda Anđeli Bionda Martić, u parničnom postupku, u pravnoj stvari tužiteljice Nataše Tolarić, OIB: 32624275362, iz Slavanskog Broda, Osječka ulica 170, zastupana po punomoćnicima u Odvjetničkom društvu Rački i kolege j.t.d., Pisarnica u Slavonskom Brodu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., OIB: 9296322373, sa sjedištem u Zagrebu, Trg bana Josipa Jelačića 10, zastupan po punomoćnicima u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & partneri, d.o.o., odvjetnicima u Zagrebu, radi ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave 19. kolovoza 2026., zaključene istog dana u nazočnosti tužiteljice Nataše Tolarić, osobno zamjenika punomoćnika tužiteljice Marina Pudića, odvjetničkog vježbenika u Odvjetničkom društvu Rački i kolege j.t.d., Pisarnica u Slavonskom Brodu, i zamjenika punomoćnika tuženika Filipa Martinovića, odvjetničkog vježbenika u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & partneri, d.o.o., iz Zagreba, nakon javne objave, 2. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništetna i nepoštена odredba članka 2. st. 3. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila, broj: 3208014565, kreditna partija broj: 7103430941 od 6. prosinca 2006. godine sklopljenog između tuženika Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, kao kreditora i tužitelja Nataše Tolarić iz Slavanskog Broda, Osječka 170, OIB: 32624275362, kao korisnika kredita, potvrđenog kod Javnog bilježnika Miroslava Bračuna iz Slavanskog Broda dana 8. prosinca 2006. pod brojem OU-1629/2006; a koja glasi: „Korisnik kredita s obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora.“.

II Nalaže se tuženiku Zagrebačka Banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, isplatiti tužitelju Nataši Tolarić iz Slavanskog Broda, Osječka 170, OIB: 32624275362, iznos od 135,39 EUR (jednu stotinu trideset i pet eura i trideset i devet centi), sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 12. prosinca 2006. do 31. prosinca 2007. godine po stopi određenoj člankom 1. Uredbe o visine stope zateznih kamata ("Narodne novine" broj: 72/02, 153/04), od 01. siječnja 2008. godine do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem

eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi u visini prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate od strane Hrvatske narodne banke za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanom za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, naknaditi tužiteljici Nataši Tolarić iz Slavenskog Broda, Osječka 170, OIB: 32624275362, troškove parničnog postupka u iznosu od 302,89 EUR (tri stotine i dva eura i osamdeset i devet centi) sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 2. listopada 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je ovome sudu 5. veljače 2026. podnijela tužbu radi utvrđenja ništetnosti odredbe članka 2. stavak 3. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila, broj: 3208014565, kreditna partija broj: 7103430941 od 6. prosinca 2006. godine, kojeg su sklopile parnične stranke, i koji je ovjeren po javnom bilježniku Miroslavu Bračunu, dana 8. prosinca 2006. pod brojem OU-1629/2006.

1.1. Tužiteljica je navela kako je predmetnim ugovorom, tuženik kao kreditor, tužiteljici kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 14.746,45 CHF, prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita. S tim u svezi, tužiteljica je navela kako je predmetni ugovor tipski ugovor o kreditu, a u kojem ugovoru je u članku 2. stavak 3. ugovoreno da je tužiteljica u obvezi isplatiti tuženiku sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora. Tužiteljica je navela kako je predmetna odredba ugovora o kreditu kojom je ugovoreno plaćanje jednokratne naknade tzv. „ulazne naknade“ nepoštena i ništetna.

1.1.1. U prilog svojih navoda, obrazlažući pravnu osnovu deklaratornog dijela tužbenog zahtjeva, tužiteljica se pozvala na presude Suda Europske unije, te je navela kako su iste obvezujuće za sudove u Republici Hrvatskoj te se pozvala na pozitivne hrvatske propise. S tim u svezi navela je kako je presudama Suda Europske unije, koje su donesene u predmetima C-84/19 i C-244/19 odlučeno kako i pod kojim okolnostima je nacionalni sud dužan utvrditi da li je odredba koja sadrži troškove obrade kredita ništetna. Nadalje, tužiteljica je navela kako je u spomenutim predmetima, u vezi problematike naplate naknada za obradu kredita (Sud EU koristi termin „naknade za otvaranje“) utvrđeno da članak 2., članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da se kao ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom „glavni predmet ugovora“ trebaju shvatiti one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takvog određuju. Tužiteljica je navela kako nasuprot tomu, odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom. S tim u svezi navela je kako naknada za otvaranje koja je uključena u ukupan trošak zajma nije njegova bitna činidba. Također, navela je, kako je, u svakom slučaju, sud države članice dužan provjeriti jasnoću i razumljivost ugovorne odredbe koja se odnosi na glavni predmet ugovora i to neovisno o prenošenju članka 4 stavak 2. navedene direktive u pravni poredak te države članice. Tužiteljica se pozvala i na odredbu članka 3. stavak 1. Direktive 93/13 te je navela kako istu odredbu treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. S tim u svezi navela je kako nije sporno da ugovorna odredba o naknadi za odobrenje kredita ne spada pod „ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene“ te se na istu ne odnosi isključenje testa nepoštenosti. U tom pogledu navela je da je test nepoštenosti preuzet iz članka 3. stavak 1. Direktive 93/13/EEZ i u vrijeme sklapanja spornog ugovora bio je sadržan u članku 81. stavak 1. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 96/03). Tužiteljica, nadalje, smatra, kako činjenica da je visina naknade za odobrenje kredita bila propisana ugovorom o kreditu nije dokaz da su stranke o toj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale.

1.1.2. Tužiteljica je navela kako u konkretnoj pravnoj stvari tuženik tužiteljici nije iskazao koji su to točno troškovi u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi iste tužiteljica morala nadoknaditi niti joj je objašnjena struktura tih troškova i zašto je iznos te naknade u izravnoj korelaciji s iznosom kredita koji se traži. Također, navela je kako u predmetnom ugovoru o kreditu nije navedeno po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada (kupovni, srednji ili prodajni) niti je precizirano da li se obračunava tečaj na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita, ili na neki treći dan. Pored navedenoga tužiteljica se pozvala i na odredbu članka 81. stavak 1. i 2. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 96/03) te je navela da je istom priopisano da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja

na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

1.1.3. Tužiteljica je navela i kako nije sporno da se u konkretnom slučaju radi o tipskom ugovoru o kreditu, odnosno o unaprijed formuliranom ugovoru od strane tuženika na koji tužiteljica nije imala utjecaja; o predmetnoj naknadi se nije pojedinačno pregovaralo. S tim u svezi navela je da kako se o spornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, stoga da bi se ista smatrala nepoštenom treba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovati neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača. Nadalje, tužiteljica je navela kako je odredbom članka 87. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava. S tim u svezi navela je kako s obzirom na činjenicu da su odredbe koje su se odnosile na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu, unaprijed sastavljenog od tuženika, a o kojim odredbama se nije pojedinačno pregovaralo niti je tužiteljica imala utjecaj na njihov sadržaj, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužiteljici nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza; tužiteljici je naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 1.020,11 kn. Predmetna naknada, kako proizlazi iz dopisa tuženika od 11. srpnja 2025., tužiteljici je naplaćena 11. prosinca 2006., u kunsnoj protuvrijednosti od 1.020,11kn; a što preračunavanjem u valutu euro po fiksnom tečaju 1,00 EUR = 7,53450 kn iznosi 135,39 EUR. U tom pogledu tužiteljica je navela da predmetni iznos predstavlja visinu tužbenog zahtjeva, a koji iznos je tuženik, prilikom isplate kredita tužiteljici neosnovano uskratilo od glavnice kredita te ju je tuženik, kao nepošten stjecatelj, obavezan vratiti tužiteljici sa zakonskom zateznom kamatom, od dana stjecanja.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je, prije upuštanja u raspravljanje o glavnoj stvari istaknuo prigovor mjesne nenadležnosti ovoga suda. S tim u svezi tuženik je naveo kako je člankom 16. predmetnog ugovora za slučaj spora ugovorena nadležnost suda prema mjestu sjedišta Banke. U tom pogledu tuženik je naveo kako su time parnične stranke kao ugovorne stranke potvrdile zakonske odredbe o općemjesnoj nadležnosti za tuženika, i to odredbe članka 46. i 48. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022). Tuženik je naveo i kako su sud čija je nadležnost sporazumno određena i sud čija je nadležnost za suđenje ustanovljena zakonom istovjetni, stoga tuženik smatra da je za suđenje u ovoj stvari mjesno nadležan Općinski građanski sud u Zagrebu. Slijedom navedenoga tuženik je predložio sudu staviti izvan snage rješenje koje sadrži poziv za davanje odgovora na tužbu te se oglasiti mjesno nenadležnim i predmet ustupiti mjesno nadležnom Općinskom građanskom sudu u Zagrebu.

2.1. Tuženik je u odgovoru na tužbu, nadalje, naveo kako osporava osnovanost tužbe, dok ne spori visinu utuženog potraživanja, odnosno naveo je kako u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se sporna ugovorna odredba imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom.

2.2. U prilog svojim navodima tuženik je naveo kako tužiteljica nije dokazala svoj status potrošača te da nije dokazala da se sredstvima kredita koristila isključivo za potrošačke svrhe. U tom pogledu naveo je kako zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati te smatra da je na tužiteljici teret dokaza u smislu odredbe

članka 4. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 19/2022) koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. S tim u svezi naveo je kako je u konkretnom postupku tužiteljica dužna dokazati status potrošača te predložiti dokaze na kojima temelji svoj status potrošača, navodeći da je svojstvo potrošača osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivne parnice. Nadalje, naveo je da ukoliko se tužiteljica poziva na primjenu odredba članka 502.c. ZPP, dakle, ako se poziva na primjenu utvrđenja iz kolektivne parnice, tada na tužiteljici leži teret dokaza i obveza dokazati da se ta utvrđenja na nju doista mogu i trebaju primijeniti.

2.2.1. Oспорavajući navode tužbe prema kojima bi sporna odredba bila nepoštena, a samim time i ništetna, tuženik je naveo kako je odredba kojom se ugovara obveza korisnika kredita za plaćanjem naknada i troškova jasna, lako uočljiva i razumljiva te da sukladno odredbi čl. 57. ZPP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Tuženik je naveo i kako je odredbom članka 4. stavak 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom članka 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. U tom pogledu naveo je kako Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Nadalje, tuženik je naveo i kako je odredbom članka 55. stavak 3. ZPP-a, propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir prirodu proizvoda koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.

2.2.2. Tuženik je, nadalje, naveo kako je on tužiteljicu u cijelosti informirao o njezinoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, u tom smislu naveo je kako je tužiteljica mogla shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe. Također, naveo je kako je on tužiteljicu o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita informirao i tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu na način da su službenici Banke tužiteljici jasno iskomunicirali da postoji obveza tužiteljice, u slučaju odobrenja kredita, na plaćanje naknade za odobrenje kredita. S tim u svezi tuženik se pozvao na izvadak iz Upute službenicima za odobravanje kredita građanima – osnovna uputa, te je naveo kako se u istoj navodi da se naknada za obradu kredita naplaćuje sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge te da se naknada od strane korisnika kredita (samo u slučaju da se odobri kredit) može platiti iz sredstava kredita ili iz vlastitih sredstava. Slijedom toga, tuženik je naveo kako to znači da su službenici banke sigurno komunicirali s tužiteljicom glede plaćanja naknade za obradu kredita. Tuženik je naveo i kako naknada za obradu kredita predstavlja

naknadu koja se naplaćivala u trenutku ugovaranja kredita (dakle, tužitelj je odmah bio upoznat s ekonomskim posljedicama ugovaranja kredita), a ista je pokrivala troškove poput: operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.), troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.).

2.3. U prilog svojim navodima, kojim osporava navode tužiteljice, tuženik se pozvao i na sudsku praksu Suda Europske unije, i to na odluku doneseno u predmetu broj C-621/17 (Gyula Kiss protiv CIB Bank Zrt.). Pored toga, tuženik se pozvao i na pravna shvaćanja izražena u odlukama donesenim u predmetima broj: C-224/19 i C-84/19. Također, tuženik je osporavao navode tužiteljica bi sporna odredba o ulaznoj naknadi uzrokovala takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati znatnom u smislu odredbe čl. 53. ZZP-a. U tom smislu tuženik je naveo kako je zaključak Suda Europske unije da članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.

2.3.1. U odgovoru na tužbu, nadalje, tuženik je istaknuo prigovor zastare utuženog potraživanja, navodeći da je sporna naknada naplaćena 11. prosinca 2006. godine. Nadalje, naveo je kako se u konkretnom slučaju ima primijeniti petogodišnji zastarni rok, pa stoga tuženik smatra da s obzirom da je plaćanje naknade izvršeno 11. prosinca 2006. godine, od dana plaćanja naknade pa do podnošenja predmetne tužbe proteklo je više od 19 godina, iz kojeg razloga je potraživanje tužiteljice u zastari. Nadalje, tuženik je osporavao i tijekom zakonskih zateznih kamata, kako ih tužiteljica tužbom potražuje. U tom smislu naveo je kako tužiteljica potražuje zakonske zatezne kamate od dana 12. prosinca 2006. godine, te je naveo kako i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljčine tražbine, a što tuženik spori u cijelosti, takav zahtjev tužiteljice u odnosu na tijekom zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. U prilog svojim navodima tuženik se pozvao i na odredbu članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), te je naveo kako je predmetna odredba istovjetna odredbi članka 1115. ZOO-a, a kojom je propisano da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. S tim u svezi tuženik je naveo kako bi u slučaju ocjene osnovanosti tužbenog zahtjeva tužiteljica eventualno imala pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, s tim u svezi naveo je kako tuženik u trenutku stjecanja nije bio

nepošten te ga se sukladno shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim. Zaključno, tuženik je predložio sudu odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan, a tužiteljicu obvezati da tuženiku naknadi troškove konkretnog parničnog postupka.

3. Podneskom od 18. ožujka 2026. tužiteljica je temeljem odredbe članka 299.a stavak 2. Zakona o parničnom postupku zatražila odobrenje suda za podnošenje očitovanja na odgovor na tužbu tuženika. Nadalje, ista se na navode odgovora na tužbu očitovala podneskom od 11. svibnja 2026. U predmetnom podnesku tužiteljica je navela kako tuženik neopravdano osporava tužiteljev status potrošača i to s obzirom da je iz samog Ugovora o kreditu vidljivo da je ugovorna strana upravo tužitelj osobno kao korisnik kredita te da se radi o potrošačkom kreditu za kupnju osobnog automobila (članak 5. ugovora), a koje vozilo je temeljem članka 10. stavak 1. predmetnog Ugovora o kreditu tužitelj kao fiducijarni dužnik prenio tuženiku u vlasništvo radi osiguranja cjelokupne tražbine tuženika. Tužiteljica je ustrajala s navodima kako je sporna odredba članka 2. stavak 3. predmetnog ugovora o kreditu nepoštena i ništetna. S tim u svezi navela je kako je iz članka 1. predmetnog Ugovora o kreditu razvidno da je tuženik tužiteljici stavio na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 14.746,45 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB na dan isplate kredita. Nadalje, navela je kako sama formulacija sporne ugovorne odredbe o plaćanju ulazne naknade „...sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi...” ukazuje na činjenicu da ista nije niti jasna niti razumljiva niti lako uočljiva. S tim u svezi tužiteljica je navela kako sporna odredba ne sadrži niti iznos niti postotak od odobrenog iznosa kredita da se visina ulazne naknade može odrediti niti je određen način i vrijeme plaćanja. Nadalje, navela je kako je sporna odredba sastavni dio tipskog ugovora o kreditu, unaprijed formulirana od strane tuženika, na koji sadržaj odredbe tužitelj nije imao utjecaja; a o istoj odredbi se nije niti pojedinačno pregovaralo. Također, navela je kako tužiteljica nije niti upoznata niti sa samom odredbom niti s time na što se navedena naknada odnosi tj. koji su stvarni troškovi tuženika sadržani u toj odredbi, kolika je točna visina naknade niti način naplate, a nije upoznata niti sa odredbama Odluke o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja tuženik. Tužiteljica je, također navela, kako smatra da su parnične stranke doista pregovarale o uvjetima plaćanja naknade, kako to tuženik tvrdi, a temeljem Uputa koje su službenici imali, da se predmetna naknada može platiti iz sredstava kredita ili iz vlastitih sredstava; životno je i logično da bi u ugovornu odredbu bio naveden odabir tužitelja za plaćanje naknade. Nadalje, navela je kako bilo kakva ustega na ime naknade prilikom isplate kredita predstavlja značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana jer tužitelj kao potrošač ne može financirati tuženika plaćanjem naknada niti financirati plaće tuženikovih zaposlenika, kao niti ostali troškovi koje navodi tuženik u opravdavanju naplate naknade. Tužiteljica, također, smatra kako se značajna neravnoteža u pravima i obvezama ogleda i u tome da tuženik tužitelju ne bi odobrio kredit ukoliko tužitelj ne bi potpisao ugovor o kreditu u njegovoj cjelini, tj. sa odredbom o naplati sporne naknade. Pored toga, navela je kako je predmetna odredba nametnuta tužiteljici i bez ugovaranja obveze plaćanja naknade ista ne bi ostvarila kredit, stoga tužiteljica smatra da je takvim postupanjem tuženika povrijeđeno načelo savjesnosti i poštenja iz članka 4. Zakona o obveznim odnosima, a koja odredba propisuje da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tog odnosa sudionici dužni

3.1. U odnosu na istaknuti prigovor zastare od strane tuženika, tužiteljica je navela kako je Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske, na svojoj sjednici dana 30. siječnja 2020., zauzeo je pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. S tim u svezi tužiteljica je navela kako prema iznesenom shvaćanju utužena tražbina tužiteljice nije mogla zastarjeti budući bi zastarijevanje počelo teći tek pravomoćnošću odluke u ovoj pravnoj stvari, uz utvrđenje ništetnom predmetne odredbe Ugovora o kreditu.

4. U podnesku od 25. svibnja 2026. tuženik je i nadalje osporavao navode tužiteljice iz tužbe i podneska od 11. svibnja 2026. te je u bitnome ustrajao kod svojih navoda iznesenih u odgovoru na tužbu.

5. Predmet spora je deklaratorni zahtjev tužiteljice da sud utvrdi ništetnim odredbu članka 2. stavak 3. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila, broj: 3208014565, kreditna partija broj: 7103430941 od 6. prosinca 2006., a kojom odredbom je ugovorena obveza tužiteljice platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno tuženika, te kondemnatorni zahtjev kojim tužiteljica traži isplatu iznosa od 135,39 EUR, a koji iznos je tužiteljica platila tuženiku na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva na temelju ništetne i nepoštene odredbe članka 2. stavak 3. predmetnog Ugovora o kreditu, kao i zahtjev za plaćanjem zakonske zatezne kamate na navedeni iznos tekuće od 12. prosinca 2006. do isplate.

5.1. Među parničnim strankama nije sporno da su tuženik i tužitelj bili u obvezno-pravnom odnosu temeljem ugovora o kreditu, nije sporno da je tuženik 11. prosinca 2006. godine naplatio tužiteljici naknadu za obradu kredita u iznosu od 135,39 EUR, jer tuženik visinu postavljenog tužbenog zahtjeva nije niti osporavao.

5.2. Sporna je među parničnim strankama osnova tužbenog zahtjeva, sporno je ima li tužiteljica status potrošača, je li narušena ravnoteža u pravima i obvezama parničnih strana, sporno je je li predmetna odredba članka . stavak 3. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila, broj: 3208014565, kreditna partija broj: 7103430941 od 6. prosinca 2006., ništetna, te je sporno je li nastupila zastara tužiteljeva potraživanja, a također je u tijeku postupka bila sporna i mjesna nadležnost Općinskog suda u Slavonskom Brodu.

6. Radi potpunog razjašnjenja spornog odnosa među strankama i pravilnog utvrđenja svih činjenica, sud je proveo dokazni postupak u kojemu je izvršio uvid u isprave koje prileže spisu te su pročitane isprave, i to: ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila broj 3208014565 kreditna partija broj 7103430941 od 6. prosinca 2006. (stranica spisa 6-10), odgovor tuženika o iznosu naplaćene naknade od 11. srpnja (stranica spisa 11), izvod iz zapisnika Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj SU-IV-222/04 od 5. ožujka 2004., izvadak iz upute službenicima za odobravanje kredita građanima — osnovna uputa, te je izveden dokaz saslušanjem tužiteljice kao stranke svrhu dokazivanja.

6.1. Daljnje dokaze sud nije provodio iz razloga što bi isto bilo protivno načelu ekonomičnosti u smislu odredbe članka 10. stavka 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11. - službeni pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23., 146/25.- dalje: ZPP), kao i ovlastima suda da u parničnom postupku izvede samo one dokaze koje su stranke predložile, a činjenično stanje u postupku je dovoljno utvrđeno za donošenje meritorne odluke.

7. Uvidom u Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila broj 3208014565 kreditna partija broj 7103430941 od 6. prosinca 2006. sud je utvrdio kako su isti zaključili tuženik kao kreditor i tužiteljica kao korisnica kredita 6. prosinca 2006., te da je isti solemniziran po javnom bilježniku Miroslavu Bračunu u Slavonskom Brodu, broj: OU-1629/2006 od 8. prosinca 2006. Nadalje, utvrdio je da je predmetnim ugovorom tuženik tužiteljici odobrio i stavio na raspolaganje kredit za kupnju motornog vozila pod nazivom Renault financiranje u kunsjoj protuvrijednosti od 14.746,45 CHF obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita. Ugovorena je obveza tužiteljice da tuženiku plati u anuitetima iznos kredita od 14.746,45 CHF i redovnu kamatnu stopu koja je tijekom postojanja obveze po ugovoru promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d., koja na dan sklapanja ugovora iznosi 5,00% godišnje, sve u kunsjoj protuvrijednosti, obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja. Također, ugovoreno je da se na sve dospjele neplaćene tražbine po kreditu, osim na dospjelu, neplaćenu kamatu, primjenjuje kamatna stopa po dospelju u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora i to za cijelo razdoblje do dana plaćanja. Ako je redovna kamatna stopa veća od kamatne stope po dospelju, primjenjuje se redovna kamatna stopa. Nadalje, člankom 2. stavak 3. predmetnog ugovora ugovoreno je da se korisnik kredita obvezuje platiti se naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora. Iz predmetnog ugovora razvidno je i da je rok otplate kredita ugovoren na 60 mjeseci.

8. Saslušana kao stranka u svrhu dokazivanja tužiteljica Nataša Tolarić iskazala je kako je ona 2006. godine kupovala motorno vozilo u Auto-centru Vidaković u Slavonskom Brodu i tamo su joj rekli ukoliko ona želi vozilo kupiti sredstvima kredita da se obrati tuženiku, a to iz razloga što predmetna Auto-kuća surađuje s tuženikom, a koji ima najpovoljnije uvjete. S tim u svezi iskazala je da iz tog razloga nije išla u druge banke, nego se obratila tuženiku u njegovoj poslovnici u Slavonskom Brodu gdje je podnijela zahtjev za kredit. Nadalje, iskazala je kako joj je tuženik predočio i dao na potpis već gotov ugovor. U tom smislu iskazala je kako je predmetni ugovor bio unaprijed sastavljen od strane tuženika i nije imala mogućnosti pregovaranja i dogovaranja s tuženikom oko pojedinih odredbi toga ugovora. Tužiteljica je iskazala i kako joj nitko od strane tuženika nije tumačio predmetni ugovor niti ju je upozorio na pravnu prirodu i pravne posljedice zaključenja istoga. Nadalje, iskazala je da je ona, nakon što joj je ugovor od strane tuženika uručen, isti nosila javnom bilježniku radi ovjere i tada je ugovor čitala, na putu od banke do javnog bilježnika, i to koliko ga je stigla pročitati i koliko ga je uopće razumjela. Iskazala je kako joj niti javni bilježnik predmetni ugovor nije čitao niti tumačio, niti ju je upozorio na pravnu prirodu i pravne posljedice sklapanja toga ugovora. Tužiteljica je iskazala kako se glede predmetnog kredita nije obraćala tuženiku nakon što je sporni ugovor zaključen. Tužiteljica je, također, iskazala kako je predmetno motorno vozilo kupljeno u osobne svrhe te kako ona u vrijeme sklapanja i realizacije predmetnog ugovora o kreditu nije imala u

vlasništvu obrt niti trgovačko društvo, niti je na adresi njezina prebivališta ikada bio registriran kakav obrt, odnosno trgovačko društvo. Nadalje, iskazala je da nema nikakva znanja niti izobrazbu iz područja ekonomije, financija, bankarstva i računovodstva te da je po struci medicinska sestra. Pojašnjavajući sudu vlastitu shvaćanje pojma naknade za obradu kredita, iskazala je kako je to neki novac što ga banka naplaćuje jer je priredila svu papirologiju za ostvarenje kredita.

8.1. Iskaz tužiteljice sud je prihvatio u cijelosti i isti je ocijenio životnim i iskrenim jer je dan uvjerljivo i sigurno, te je isti u skladu s materijalnim dokazima koji prileže pisu, pa sud nema razloga posumnjati u iskrenost danog iskaza.

9. Visina kondemnatornog dijela tužbenog zahtjeva proizlazi iz dopisa tuženika od 11. srpnja 2025. (stranica spisa 11), u kojemu sam tuženik navodi da je po kreditu broj: 1703430941 dana 11. prosinca 2006. naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu 1.020,11 kuna. Naime, s obzirom na promjenu službene valute u Republici Hrvatskoj, uvođenju eura, prema fiksnom tečaju konverzije za preračunavanje hrvatske kune u euro, koji iznosi 7,53450 kuna za 1 euro, iznos od 1.020,11 kuna odgovara utuženom iznosu od 135,39 EUR.

10. Na temelju savjesne i brižljive ocijene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem članka 8. ZPP ovaj sud utvrdio je da je tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti osnovan.

11. U odnosu na istaknuti prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Slavonskom Brodu, sud je isti odbio kao neosnovan rješenjem donesenim na raspravni zapisnik 30. lipnja 2026. (stranica spisa 164-166), a navedeno je u skladu s recentnom sudskom praksom, isto tako *Županijski sud u Sisku, GŽ-236/2023-4 od 3. travnja 2025., " ...prvostupanjski sud pogriješio što o prigovoru mjesne nenadležnosti nije odlučio rješenjem i to odmah nakon što je tuženica taj prigovor istaknula u odgovoru na tužbu, već je odlučio presudom (točka VI. izreke)".*

11.1. Odluka suda o neosnovanosti prigovora mjesne nenadležnosti ovoga suda temelji se na odredbi članka 70. stavka 1. ZPP, kojom je propisano da ako zakonom nije određena isključiva mjesna nadležnost suda stranke se mogu sporazumjeti da im u prvom stupnju sudi sud koji nije mjesno nadležan uz uvjet da je isti stvarno nadležan. Stavkom 3. istog članka propisano je da sporazum važi samo ako je pismeno sastavljen i ako se tiče određenog spora ili više sporova koji proistječu iz određenog pravnog odnosa te stavkom 5. da isprave o sporazumu tužitelj mora priložiti uz tužbu.

11.2. Iz odredbe članka 16. spornog Ugovora proizlazi da su stranke prilikom sklapanja istoga, za slučaj sporova proizašlih iz tog ugovora, ugovorile nadležnost prema sjedištu banke, odnosno prema sjedištu njezine podružnice, ako spor proizađe iz pravnog odnosa zasnovanog poslovanjem podružnice. Iz predmetnog ugovora razvidno je da je isti sklopljen u Slavonskom Brodu, dok je sjedište banke u Zagrebu.

11.3. Prema odredbi članka 46. stavak 1. ZPP-a ako zakonom nije određena isključiva mjesna nadležnost kojega drugog suda, za suđenje je nadležan sud koji je općemjesno nadležan za tuženika, dok je odredbom članka 48. stavak 1. ZPP-a propisano da je za suđenje u sporovima protiv pravnih osoba općemjesno nadležan sud na čijem se području nalazi njihovo registrirano sjedište. Prema tome, u

konkretnom slučaju, neovisno o članka 16. Ugovora o kreditu kojim je ugovorena mjesna nadležnost suda u Zagrebu, mjesno nadležan je Općinski građanski sud u Zagrebu.

11.4. Prema pravilima o izberivoj mjesnoj nadležnosti, odnosno prema mjestu u kojem se nalazi poslovna jedinica pravne osobe iz članka 59. ZPP-a pored suda općemjesne nadležnosti nadležan je i sud na čijem području se nalazi poslovna jedinica pravne osobe, ako spor nastane u povodu djelatnosti te poslovne jedinice. U konkretnom slučaju, obzirom na činjeničnu osnovu predmetne tužbe i sadržaj tužbenog zahtjeva treba se smatrati da je spor nastao u povodu djelatnosti podružnice kao poslovne jedinice koja je predmetni Ugovor o kreditu sklopila (Podružnica Slavonski Brod) pa je tužitelj temeljem odredbe članka 59. ZPP-a, a u konačnici i temeljem same ugovorne odredbe članka 16. predmetnog ugovora bio ovlašten tužbu podnijeti Općinskom sudu u Slavonskom Brodu (isto *Županijski sud u Varaždinu, Gž-838/2025-2 od 13. svibnja 2026.*).

12. Člankom 59. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03.- dalje: ZZP) propisano je: "Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito (...) odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti (...)."

12.1. Člankom 81. stavak 1. ZZP propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. U stavku 2. istoga članka propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Odredba članka 8. stavak 1. ZZP propisuje da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Naime, teret dokazivanja činjenice da se o odredbi članka 2. stavak 3. predmetnog Ugovora pregovaralo je na tuženiku prema odredbi članka 81. stavka. 4. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03. u daljnjem tekstu: ZZP), važećeg u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, koji propisuje da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati, a tuženik svoje navode da su "...tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali prilikom sklapanja ugovora, te su tužitelju odnosno klijentu stavljeni na uvid svi podaci i uvjeti kreditiranja te je tuženica postupala sukladno prisilnim propisima i pod nadzorom Hrvatske narodne banke.." tuženik u postupku nije dokazao.

12.3. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade. Međutim, tijekom ovog postupka tuženik to nije dokazao, već iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj

se tužitelj obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu. Valja istaknuti kako je Županijski sud u Zagrebu u presudi poslovni broj GŽ-2761/20 izrazio stav da se tuženik ne može s uspjehom pozivati na poštenje, a niti na zaključak Vrhovnog suda RH poslovni broj Su-IV-22/04 od 5. ožujka 2004. jer je ZZP lex specialis u odnosu na ZOO.

12.4. Također, tuženik je osporavao status potrošača tužiteljice, čime tuženik zapravo prigovarao aktivnoj legitimaciji tužiteljice dovodeći u pitanje je li tužiteljica uopće potrošač. S tim u svezi ovaj sud je iz samog ugovora o kreditu od 6. prosinca 2008. godine utvrdio da je isti namijenjen tužiteljici kao građaninu kao kredit za kupnju motornog vozila. Štoviše, tužiteljica je u svom iskazu navela da kako je imala namjeru vozilo, a u Auto-kući su joj rekli da vozilo može kupiti sredstvima kredita tako da se obrati tuženiku, a to iz razloga što predmetna Auto-kuća surađuje s tuženikom koji ima najpovoljnije uvjete kreditiranja. Također je iskazala da iz tog razloga nije išla u druge banke, nego se obratila tuženiku u njegovoj poslovnicu u Slavonskom Brodu gdje je podnijela zahtjev za kredit, po kojem zahtjevu je tuženik sastavio predmetni unaprijed na unaprijed formuliranom (tipskom) obrascu. Tužiteljica je iskazala kako je po struci zdravstveni djelatnik, u vrijeme ugovaranja i realizacije predmetnog kredita nije imala u vlasništvu obrt, trgovačko društvo niti tvrtku, a tuženik sudu nije dokazao protivno, pa ovaj sud utvrđuje da se u konkretnom slučaju radilo o statusu tužiteljice kao potrošača, stoga je sud u smislu odredbe članka 3. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03 u daljnjem tekstu: ZZP) utvrdio da se radi o potrošačkom kreditu koji nije bio namijenjen tužiteljčinom zanimanju, poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Slijedom navedenoga istaknuti prigovor tuženika o nedostatku statusa potrošača, odnosno aktivne legitimacije tužiteljice sud cijeni neosnovanim.

12.5. Prema članku 295. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21, 114/22, 156/22, 155/23 – dalje ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

12.6. Slijedom navedenoga, ovaj sud zaključuje da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, a što znači da se nije moglo niti pojedinačno pregovarati o spornoj odredbi članka 2. stavak 3. predmetnog Ugovora. Budući da iz iskaza tužiteljice, a što tuženik nije osporavao, proizlazi da je predmetni ugovor prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, to je očito da se o odredbama tog ugovora nije pojedinačno pregovaralo, a niti je tužiteljica mogla pojedinačno pregovarati. S obzirom da je tužiteljica na temelju članka 2. stavak 3. predmetnog Ugovora o kreditu platila tuženiku naknadu u visini kako je to ranije navedeno, to je očito da je ista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača - tužiteljice, a što znači da je nepoštena navedena odredba članka 2. stavak 3. predmetnog Ugovora o kreditu primjenom članka 81. stavak 1. ZZP, te ništetna u smislu članka 87. stavak 1. ZZP. Slijedom navedenoga sud je prihvatio tužbeni zahtjev i utvrdio da je ništetan navedeni članak.

12.7. Sud smatra važnim istaknuti da je Sud Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 vezano uz nepoštenost ugovorne odredbe o tzv. "ulaznoj naknadi" odgovorio na prethodno pitanje koje glasi: „3. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.“ Naime, pojedine odredbe direktive se ne primjenjuju izravno u našem pravnom sustavu već je iste potrebno implementirati pri čemu proizlazi da u vrijeme kada je sklopljen ugovor o kreditu, Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije. Međutim, Sud Europske unije ustanovio je u pravu EU načelo koje obvezuje sudove u državama članicama da interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom norme Zajednice, a sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti.

12.8. Nadalje, Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12). . Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 85. ZZP/03 (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive, podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega.

13. Kako je predmetna odredba članka 2. stavak 3. Ugovora o kreditu ništetna, to se ta odredba među strankama ne može primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorne odredbe. Odnosno, sukladno članku 323. ZOO-a tuženik je dužan vratiti tužitelju ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom. Dakle, tužitelj ima pravo na isplatu naknade za obradu kredita u iznosu od 135,39 EUR, a koju visinu tuženik nije osporavao.

14. Na temelju izvedenih dokaza, sud nedvojbeno utvrđuje kako se o predmetnoj naknadi, odnosno naknadi za obradu kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužiteljica kao potrošač nije imala utjecaja, to ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade) te obzirom da tužiteljici nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade), sud je ocijenio osnovanim tužbenim zahtjev tužiteljice.

15. Nadalje, ovaj sud utvrdio je neosnovanim istaknuti prigovor zastare utuženog potraživanja. Navedeno u odnosu na oba (deklaratorni i kondemnatorni) tužbena zahtjeva. Neosnovan je prigovor zastare, jer je člankom 328. ZOO-a propisano da se

pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti dijela članka 2. stavak 3. predmetnog Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje, zapisnik broj: Su-IV-47/2020 prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude. S obzirom da je tek u ovom parničnom postupku utvrđeno da je odredba članka 2. stavak 3. predmetnog Ugovora o kreditu ništetna, što znači da rok za restitucijski zahtjev tužiteljice niti nije počeo teći, a sukladno odredbi članka 225. ZOO-a tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare, sud je utvrdio da je prigovor zastare potraživanja neosnovan.

15.1. U odnosu na prigovor tijeka zakonske zatezne kamate, isti je sud ocijenio neosnovanim, a u tom smislu valja istaknuti kako je kod restitucijskog zahtjeva tuženik kao nesavjesni stjecatelj pored glavnice obavezan platiti i zakonske zatezne kamae od stjecanja do isplate. Takvo pravno shvaćanje izneseno je u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Rev-2245/17 od 20. veljače 2018., a koje je suglasno pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda broj Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. i objedinjenom pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice odjela od 31. siječnja 2022.

15.2. U svezi s navedenim valja istaknuti kako je sud utvrdio da je tuženik u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja te je stoga ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna. Kako je, dakle, tuženik odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe nametnute tužitelju kao potrošaču bez mogućnosti pregovaranja, on je nepošten stjecatelj, zbog čega sukladno odredbi članka 1115. ZOO tužitelj ima pravo na zateznu kamatu tekuću od dana plaćanja te naknade.

16. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23., u daljnjem tekstu: ZOO), važećeg u vrijeme kada se vraćanje traži. Tužiteljica ima pravo na zateznu kamatu od dana kada su izvršena plaćanja temeljem nepoštene ugovorne odredbe temeljem čl. 1115. ZOO-a po stopi propisanoj člankom 29. stavkom 2. ZOO-a.

17. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. i članka 155. ZPP. Sud je troškove postupka odmjerio prema naznačenoj vrijednosti predmeta spora od 135,39 EUR, uvažavajući činjenicu da tužiteljicu zastupa punomoćnik iz redova odvjetnika, uz primjenu odredbi Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 69/93, 11/96, 91/04, 37/05, 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22 i 138/23 - dalje: Tarifa).

Sud je kao osnovane troškove tužitelju priznao trošak sastava tužbe u iznosu od 50,00 EUR sukladno Tbr. 7. točka 1. Tarife, sastav podneska od 11. svibnja 2026. u iznosu od 50,00 EUR sukladno Tbr. 8. točka 1. Tarife, ukupno 100,00 EUR. Sud je kao osnovan trošak tužitelju priznao i trošak zastupanja na ročištu 30. lipnja 2026. i 19. kolovoz 2026. svaki u iznosu od 50,00 EUR sukladno Tbr. 9. točka 1. Tarife, ukupno 100,00 EUR. Sud je tužiteljici priznao trošak pristupa na ročište za objavu presude u iznosu od 25,00 EUR sukladno Tbr. 9. točka 3. Tarife. Dakle, ukupno je sud osnovanim tužiteljici utvrdio iznos od 225,00 EUR na koji iznos je tužiteljici priznat i PDV od 25% sukladno Tbr. 46. Tarife, što iznosi 56,25 EUR, sveukupno 281,25 EUR.

17.1. U istoj točki izreke sud je tužiteljici priznao i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 6,64 EUR jer iz stanja spisa proizlazi da je tužiteljica u navedenom iznosu pristojbu i platila (stranica spisa 12), te joj je kao osnovan priznat i trošak sudske pristojbe na prvostupanjsku presudu u zatraženom iznosu od 15,00 EUR, i to temeljem odredbe članka 4. točke 4. Zakon o sudskim pristojbama ("Narodne novine" br. 118/18., 51/23. – dalje: ZSP), u svezi s člankom 7. stavak 2. ZSP.

17.1.1. Na temelju iznesenoga, zbrajanjem navedenih iznosa, utvrđuje se da je sud ukupno osnovanim utvrdio parnični trošak u iznosu od 302,89 EUR, koji iznos je kao osnovan i dosuđen tužiteljici pa je odlučeno kao pod točkom III. izreke presude.

17.2. Kamate na trošak su temeljem članka 151. stavak 3. ZPP i članka 30. stavak 2. Ovršnog zakona ("Narodne novine" br. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 i 73/17, 131/20, 114/22, 06/24 – dalje: OZ) dosuđene od presuđenja do isplate, a prema kamatnoj stopi iz članka 29. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23.)

18. Slijedom svega navedenoga odlučeno je kao u izreci presude.

Slavonski Brod, 2. listopada 2026.

Sutkinja

Anđela Bionda Martić

Uputa o pravnom lijeku: Protiv presude i rješenja dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi u 3 (tri) istovjetna primjerka odnosno putem e-komunikacije, ovom sudu, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud (članak 348. Zakona o parničnom postupku).

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onog dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Potvrđeni prijepis presude stranka može preuzeti neposredno u sudu istoga dana (članak 335. Zakona o parničnom postupku).

DNA:

1. Tužiteljica Nataša Tolarić po punomoćnicima u Odvjetničkom društvu Rački i kolege j.t.d., odvjetnicima u Pisarnici u Slavonskom Brodu
2. Tuženik Zagrebačka banka d.d. po punomoćnicima u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & partneri, odvjetnicima u Zagrebu

Broj zapisa: **9-3088e-0eada**

Kontrolni broj: **0736a-c14c0-d8941**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.